

Arrest

nr. 264 169 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1981.

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1968.

1.2. De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 12 februari 2020. Op 14 februari 2020 melden verzoekers zich aan. Op 18 februari 2020 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 10 december 2020 worden de verzoekende partijen afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.4. Op 19 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoekende partij een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.5. De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“ Feitenrelaas

U, JGR, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent een evangelische christen en hebt geen politieke activiteiten. U bent geboren in Pradera, departement Valle de Cauca (Colombia), op (...) 1968. Tijdens uw jeugd zijn jullie binnen het departement vaak verhuisd omwille van het werk van uw vader in de landbouwsector. Na het middelbaar onderwijs verrichtte u dienstplicht en vervolgens studeerde u verder. In 1989 behaalde u een diploma aan de universiteit van Cali. Vervolgens ging u aan het werk in de kledingsector. In 2002 kwam u in aanraking met de “autodefensas”. Twee leden van deze militie kwamen naar het bedrijf waar u werkte met een lijst van vier namen. Behalve de manager, supervisor en sociaal werkster werd u ook genoemd als iemand die moest vertrekken uit het dorp omdat jullie de werknemers slecht behandelden. Uw bedrijf plaatste u over naar een andere vestiging, waar u geen problemen meer kende.

U was ook altijd actief binnen uw kerk en vanaf 2010 betaalden zij u om als pastoor aan de slag te gaan. Ondertussen had u een gezin gesticht: u trouwde in 2004 met LLAf (CG-nummer xx/xxx) en O.V.-nummer xxx). Jullie hebben samen een zoon en een dochter. Beide kinderen zijn minderjarig en bevinden zich bij jullie in België.

Als pastoor werkte u aanvankelijk in het dorp Cisneros, maar na ongeveer twee jaar werd u overgeplaatst naar Dagua. Vanaf 2016 combineerde u het werk in Dagua met bezoeken aan Cisneros, waar u samen met uw vrouw een gebedsgroep ondersteunde. Op een zekere vrijdag in maart 2018 kwamen er drie mannen naar uw huis in Dagua. Een van hen beschuldigde u ervan dat u informant was van de Colombiaanse overheid en dat uw bezoeken aan Cisneros een dekmantel waren voor spionage. De Colombiaanse ordediensten probeerden namelijk de drugshandel en smokkel in illegaal afgetapte benzine te bestrijden in deze regio. U kreeg 24 uur de tijd om te vertrekken uit Dagua. De volgende dag vertrok u met uw gezin naar het huis van uw broer die in Palmira woont. De rest van jullie spullen werd opgehaald door uw broer en schoonzus zodat jullie niet terug moesten gaan naar Dagua. Jullie bleven ongeveer drie maanden in Palmira en verhuisden in juni 2018 naar Cali omdat u daar een nieuwe job had bemachtigd. Uw vrouw kon eveneens gaan werken als docente in Cali. Gedurende ongeveer een jaar kenden jullie geen problemen meer. Op 16 juni 2019 kreeg u onverwacht een audiobERICHT via Whatsapp. Iemand liet u verstaan dat men u had gelokaliseerd en wist waar u werkte, en bedreigde u met de dood. U ging de dag nadien aangifte doen bij het parket en kreeg van hen een brief aan de politie waarin beschermingsmaatregelen werden gevraagd. U woonde niet ver van het politiebureau en geregeld passeerden er politiepatrouilles. De zaken stonden er echter anders voor toen er wegenwerken begonnen in de straat. Al gauw kon er zelfs geen motor meer passeren, en bijgevolg kwam ook de politie niet meer langs voor jullie deur. Op 26 november 2019 kwamen er twee mannen naar u thuis op een ogenblik dat u zelf afwezig was. De mannen vroegen naar u en zeiden dat jullie de bedreiging niet ernstig genomen hadden. Indien jullie niet zouden vertrekken, zouden ze iedereen vermoorden. Uw vrouw nam jullie dochter mee naar het huis van haar moeder en verwittigde jullie zoon op school dat ook hij naar het huis van uw schoonmoeder moest komen. U trof daar de rest van uw gezin aan. De volgende dag ging u ook van dit incident klacht neerleggen. Af en toe ging u nog naar jullie eigen woning om spullen op te halen, want uw huis lag niet ver van uw werkplaats. U bleef er echter niet meer overnachten. In de tweede week van december 2019 stapte u buiten op het werk toen u een rouwkrans zag liggen. U beschouwde dat als het definitieve dreigement en besloot samen met uw echtgenote dat jullie Colombia moesten verlaten. Jullie kregen het advies van uw broer om naar België te gaan omdat de mensenrechten er goed beschermd worden. Jullie verkochten alles wat jullie konden verkopen en kochten met dat geld vluchtigtickets naar België voor het hele gezin. Op 11 februari 2020 vertrokken jullie uit Colombia en op 12 februari kwamen jullie in België aan. Jullie dienden in België een verzoek om internationale bescherming op 18 februari 2020.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden vermoord door de mannen die u bedreigd hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw partner en de paspoorten van uw kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner en de identiteitskaart van uw zoon, de geboorteaktes van de kinderen, een kopie van een klacht bij het parket, een kopie van een aanvraag voor politiebescherming dd. 18 juni 2019, een kopie van een lijst

met aanbevelingen voor de eigen veiligheid, een kopie van een brief van het parket, en een kopie van een aanvraag om politiebescherming dd. 19 december 2019.

Op 28 december 2020 liet u via mail enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het administratief dossier. Naast enkele correcties aan de schrijfwijze van eigennamen bevatten deze commentaren in het Spaans. Zoals u evenwel is uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2) schrijft de wet voor dat u eventuele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud in een van de Belgische landstalen bezorgt, in dit geval het Nederlands. Bijgevolg kunnen deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale procedure.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen. U legt immers slechts één document neer dat rechtstreeks verwijst naar de feiten die aan de grondslag zouden liggen van uw beweerde vrees: een klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 juni 2019. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Het CGVS moet zich dan ook baseren op jullie verklaringen over de door u beweerde feiten. Deze kunnen echter helemaal niet overtuigen.

Daarbij merkt het CGVS in eerste instantie op dat zowel u als uw vrouw bevestigen dat jullie geen enkel idee hebben wie jullie eigenlijk vrezen in Colombia (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.10-11). Jullie zouden in maart 2018 overhaast vertrokken zijn uit Dagua nadat jullie werden bedreigd door drie onbekende mannen, die jullie ervan beschuldigden informanten te zijn voor de overheid die inlichtingen kwamen verzamelen in Cisneros (CGVS, p.10,14; CGVS vrouw, p.11). Ze gaven een termijn van 24 uur om te vertrekken (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.9). Er kan moeilijk worden ingezien waarom u in het bijzonder van spionage werd verdacht, aangezien jullie bekenden waren in het dorp Cisneros: u had er gewoond en enkele jaren gewerkt als pastoor (CGVS, p.5,10) en uw vrouw is afkomstig van datzelfde dorp en had er lange tijd familie wonen (CGVS vrouw, p.4,11,14). Bovendien beschrijft u Cisneros als een gehucht waar iedereen alles van elkaar weet, tot aan de criminele activiteiten toe (CGVS, p.12). Indien er daadwerkelijk loze beschuldigingen van spionage tegen u werden geuit, is het dan weer weinig plausibel dat de leden van de gebedsgroep met wie u geregeld afsprak in Cisneros hierdoor nooit enige problemen hebben gekend (CGVS, p.12,13). U woonde immers zelf niet meer in het gehucht en zou voor alle informatie die u zogezegd doorgaf aan de Colombiaanse overheid afhankelijk geweest zijn van wat u te weten kwam tijdens uw bezoeken aan Cisneros. Dat een criminele bende werkelijk geloofde dat u een dubbele agenda had voor uw reizen naar Cisneros en toch alleen tegen u zou optreden en niet tegen de mensen met wie u omging, past dan ook niet in een logisch geheel. Verder is ook uw reactie op deze beweerde bedreigingen weinig aannemelijk. Niet alleen zocht u nergens hulp of bescherming nadat uw leven werd bedreigd, u verzoon een smoesje om aan uw werkgevers binnen de kerk uit te leggen waarom u van de ene dag op de andere Dagua had verlaten. Volgens uw vrouw vonden jullie het beter om geen paniek te veroorzaken (CGVS vrouw, p.11) en hebben jullie uw werkgever niet gewaarschuwd omdat jullie een ultimatum hadden gekregen om te vertrekken uit het dorp (CGVS vrouw, p.12). Dit heldert niet op waarom jullie binnen de kerk niemand op de hoogte brachten. In het licht van jullie bewering dat de gebedsgroep in Cisneros door een criminele bende werd beschouwd als een dekmantel voor een spionagenetwerk van de overheid, is het integendeel bijzonder vreemd dat jullie het veiliger vonden om geen ruchtbaarheid te geven aan de hele zaak dan om jullie geloofsgenoten en kerkgemeenschap te waarschuwen dat ze in het vizier waren gekomen van gewapende misdadigers. De lokale pastoor die de gebedsgroep overnam (CGVS p.13) en de parochieleden bleven aldus in het ongewisse over het gevaar dat ze liepen. Volgens u liepen zij überhaupt geen gevaar, want "het probleem had met ons te maken, met niemand anders van de congregatie" (CGVS, p.19). U kan desgevraagd niet toelichten waarop u die stelling baseert, en houdt het erop dat het jullie verantwoordelijkheid was (CGVS, p.20). Zoals hierboven uitgelegd is het nochtans

weinig waarschijnlijk dat de mensen die u ontmoette in Cisneros buiten schot bleven als u werd verdacht van spionage.

In elk geval zou jullie duidelijk gemaakt zijn dat jullie moesten vertrekken binnen 24 uur en niet meer mochten terugkeren. Jullie gehoorzaamden en keerden nooit meer terug naar Cisneros, waar jullie gespioneerd zouden hebben (CGVS, p.14). Meer dan een jaar kenden jullie geen problemen meer, en jullie pikten de draad van jullie leven weer op door naar Cali te verhuizen. Op 16 juni 2019 ontdekte u plots een spraakbericht op Whatsapp waarin u opnieuw werd bedreigd: er werd gezegd dat jullie klikspanen waren, dat ze nu wisten waar jullie woonden en dat ze jullie gingen vermoorden (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.9). Deze bedreiging past alweer in geen enkel logisch geheel: jullie waren voordien valselyk van spionage beschuldigd maar hadden gedaan wat er jullie was opgedragen door te vertrekken uit Dagua en waren nooit meer teruggekeerd naar Cisneros. U hebt zelf geen enkel idee waarom jullie in juni 2019 plots opnieuw bedreigd werden (CGVS, p.14), en uw vrouw evenmin (CGVS vrouw, p.12). Het is vreemd dat jullie belagers kennelijk meer dan een jaar alle belangstelling voor u verloren hadden, en zonder aanwijsbare reden opnieuw naar jullie op zoek zijn gegaan in juni 2019. Uit jullie verklaringen blijkt niet welk belang ze daarbij hadden, en dat ze integendeel op die manier de aandacht op zichzelf vestigden, aangezien u twee dagen later naar de politie en het parket ging om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen (CGVS, p.10).

U stelt nadrukkelijk klacht te hebben ingediend om bescherming te kunnen krijgen van de politie (CGVS, p.13-14,16,17,18; CGVS vrouw, p.12), en klaagt over het feit dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar uw belagers (CGVS, p.16) maar anderzijds zegt u bang te zijn geweest dat er daadwerkelijk een onderzoek opgestart zou worden, want dat kan zich tegen het slachtoffer keren (CGVS, p.16). Ook uw vrouw wijst met klem van de hand dat jullie ooit enige directe of indirecte stappen zouden hebben gezet om te achterhalen wie jullie had bedreigd (CGVS vrouw, p.13). U hebt trouwens dat audiobericht waarin u werd bedreigd ook niet laten zien of horen toen u bij het parket aangifte deed, en evenmin liet u weten van welk nummer het bericht afkomstig was, want dat leek u allemaal "niet noodzakelijk" (CGVS, p.13). U hebt vervolgens het bericht gewist omdat u niet wilde dat uw kinderen het zouden tegenkomen als ze spelletjes speelden op uw smartphone (CGVS, p.13), waarmee u het enige bewijsmateriaal vernielde. Gevraagd of u ooit hebt aangedrongen dat er onderzoek zou worden gevoerd naar uw belagers, herhaalt u dat u bent gaan vragen wat u moest doen en dat er pas iets wordt ondernomen als er een moord gepleegd wordt (CGVS, p.15-16). Gevraagd of u dan ooit hulp inschakelde om uw rechten te doen gelden door met een advocaat te spreken, beweert u nooit geweten te hebben dat u zoiets tot de mogelijkheden behoorde (CGVS, p.16). Het valt nauwelijks ernstig te nemen dat mensen met jullie hoge opleidingsniveau (CGVS, p. 5-6; CGVS vrouw, p.5) tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS pas ontdekten dat men juridisch advies kan inwinnen bij een advocaat. Dat u probeert om dit kracht bij te zetten door te beweren dat jullie enkel kennis hebben van jullie eigen vakgebied en oprecht nooit hadden beseft dat jullie contact konden opnemen met een advocaat om zeker te zijn dat jullie rechten werden gerespecteerd (CGVS, p.18) helpt uw geloofwaardigheid er geenszins op vooruit. In elk geval blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u nooit ook maar enige poging hebt gedaan om ergens advies in te winnen of steun te krijgen bij een jurist of ombudsman of iemand anders met kennis van zaken (CGVS, p.14). Gevraagd naar de huidige stand van het onderzoek antwoordt u dat er in Colombia niks wordt onderzocht (CGVS, p.13), toch niet als er nog geen doden gevallen zijn (CGVS, p.14). Daarmee ontwijkt u eigenlijk de vraag. Dit klemt des te meer nu uit de vertalingen blijkt dat er tussen de door u neergelegde documenten een brief van het parket dd. 05 augustus 2019 zit, waarin u wordt meegedeeld dat uw klacht is gearchiveerd. Zoals te lezen valt in de klacht die u hebt ingediend bij het parket kan op eenvoudige wijze worden nagegaan of een klacht nog in behandeling is of niet, door het dossiernummer in te geven op de website <https://www.fiscalia.gov.co/colombia/servicios-de-informacion-al-ciudadano/consultas/>. In uw geval wijst dat uit dat uw klacht niet langer actief wordt onderzocht (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Het is vreemd dat u op de hoogte werd gebracht van het feit dat het parket zich niet langer met uw klacht ging bezig houden, maar dit niet zelf ter sprake bracht tijdens uw relaas, en ook niet aanhaalde wanneer u vragen werden gesteld over het onderzoek dat al dan niet werd gevoerd. Indien u het niet eens was met deze beslissing van het parket is het al helemaal niet aannemelijk dat u op geen enkele manier reageerde nadat de beslissing werd meegedeeld.

Uit uw houding spreekt voorts ook een passiviteit en desinteresse die zich moeilijk laat rijmen met een oprechte vrees. In weerwil van uw herhaalde bewering dat het belangrijkste voor u was dat u bescherming zou krijgen van de politie, of op zijn minst advies over wat u moest doen in deze situatie (CGVS, p.13-14,16,17,18; CGVS vrouw, p.12) en dat de politie u de nummers had gegeven die u moest bellen als er iets gebeurde (CGVS, p.16) belden noch u, noch uw vrouw naar deze noodnummers toen er op 26 november 2019 twee mannen aan uw deur stonden die uw gezin bedreigden (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.13,14). Uw vrouw kan niet eens een begin van uitleg geven waarom ze deze logische stap niet gezet heeft, behalve dat ze veel angst had (CGVS vrouw, p.13-14), en zelf antwoordt u dat

jullie eigenlijk niet wilden dat de politie erbij betrokken zou worden, want dat jullie belagers nog sneller zouden handelen indien ze ontdekten dat er een onderzoek naar hen werd gevoerd (CGVS, p.16-17), waaruit nogmaals duidelijk blijkt dat u geen volwaardige poging hebt ondernomen om bescherming te verkrijgen na de door u beweerde feiten. Het spreekt voor zich dat de Colombiaanse overheid u slechts kan helpen als u hen op de hoogte brengt van alle relevante feiten. Dit werd u ook duidelijk uitgelegd in de adviezen die u had gekregen. U zou de dag nadien (dus op 27 november 2019) nogmaals naar het parket gegaan zijn om klacht in te dienen (CGVS, p.11,14). Een aantal inconsistenties in dit document doen ernstig twijfelen aan de bewijswaarde ervan, temeer omdat u enkel een fotokopie hebt neergelegd die op eenvoudige wijze te manipuleren valt door knip- en plakwerk. Deze brief waarin beschermingsmaatregelen worden gevraagd omdat onbekenden u en uw gezin met de dood bedreigden bevat namelijk twee verschillende data: boven staat dat het document werd uitgegeven op 27 november 2019, maar de datum waarop het document werd ingevuld is blijkbaar 19 december 2019, meer dan drie weken nadat de feiten zich volgens u hadden afgespeeld. Het spreekt boekdelen over de door u beweerde vrees dat u zo lang zou hebben getalmd om bescherming te zoeken. Voorts bevat het document waarin melding wordt gemaakt van dreigementen geuit door onbekende personen ook de volledige naam en vermoedelijke verblijfplaats van een van de daders, een persoon die jullie op geen enkel ogenblik hebben vernoemd tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat jullie de identiteit van een verdacht of beschuldigde aan het parket zouden hebben meegedeeld werd evenmin door jullie vermeld. Dat de documenten zo slecht aansluiten bij jullie verklaringen, doet dan ook sterk afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Overigens zou de datum 19 december 2019 ook betekenen dat u pas na het aantreffen van de rouwkrans aan de kerk naar het parket gestapt bent om aangifte te doen van bedreigingen (CGVS, p.11), maar daarvan wordt helemaal geen melding gemaakt in het onderhavige document. Dat uw tweede klacht bij het parket een "schreeuw om hulp" was (CGVS, p.18) moet dus sterk gerelativeerd worden. Dat u bij die gelegenheid ook informeerde naar hoe het stond met het onderzoek naar uw eerste klacht (CGVS, p.18) past al helemaal niet in een logisch geheel: u had immers maanden eerder al bericht ontvangen dat die zaak was geklasseerd en had daar niets tegen ondernomen. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen, zoals hierboven reeds vermeld, dat jullie helemaal niet wilden dat er enig onderzoek gevoerd zou worden (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.13).

Dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Colombia verkeerd voorstelt blijkt andermaal uit uw vreemde reactie op de beweerde gebeurtenissen. U zegt immers dat jullie zoveel angst voelden na het incident in november dat jullie uit Cali wilden vertrekken, maar dat zoiets onmogelijk bleek om "werkgerelateerde redenen" (CGVS, p.16-17). U verduidelijkt dat u had geïnformeerd of u dezelfde job ergens anders kon uitvoeren, maar dat uw werkgever zei dat er geen plaatsen open stonden (CGVS, p.17). Nog los van het feit dat het bijzonder weinig plausibel is dat u nog steeds naliert om uw werkgever op de hoogte te brengen van uw situatie zodat deze u kon helpen (CGVS, p.17; CGVS vrouw, p.14), hebt u zelf ervaring in andere sectoren (CGVS, p.6) en had uw vrouw haar eigen carrière (CGVS vrouw, p.5-6). Dat u louter op basis van één enkele vraag aan uw werkgever zou hebben geconcludeerd dat u niet weg kon uit Cali raakt kant noch wal. Gevraagd naar andere redenen dat u al dan niet tijdelijk elders een veilig onderkomen kon vinden, verwijst u opnieuw naar de omstandigheid dat u nergens anders een familienetwerk hebt (CGVS, p.17). Uw echtgenote maakt onmiddellijk gewag van een vrees dat jullie belagers u zouden volgen naar waar dan ook in Colombia (CGVS vrouw, p.15), iets waar u uiteindelijk zelf ook naar verwijst. U moet daarbij evenwel toegeven dat u niet weet wie het op jullie gemunt heeft of waarom, en dat u dus ook geen reden hebt om te denken dat deze bende of groepering u elders in het land zou viseren. Dat het volgens u dus vaststaat dat jullie bij eventuele terugkeer naar Colombia gevisieerd zouden worden (CGVS, p.20) is een blote bewering die door geen enkel element in het dossier gedragen wordt. Volgens u zijn er evenwel overal in Colombia gewapende groeperingen: de guerrilla, de autodefensas, en criminele bendes (CGVS, p.17). Louter een algemene en vage verwijzing naar de veiligheidssituatie in uw herkomstland volstaat evenwel niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen slaagt u er dan ook niet in om dergelijke nood concreet aannemelijk te maken. Volledigheidshalve kan hierbij ook de kanttekening geplaatst worden dat uw naam in 2002 op een lijst van de "autodefensas" stond, en dat u daarom noodgedwongen overplaatsing moest krijgen van uw werkgever, maar dat u sindsdien geen problemen meer met hen hebt gekend. Er is dan ook niets dat er op wijst dat u omwille van dit incident een actuele vrees zou moeten koesteren.

Hoewel u verklaart in de eerste helft van december 2019 de beslissing te hebben genomen om Colombia te verlaten (CGVS, p.11), ondernam u trouwens niet meteen actie om dit vertrek mogelijk te maken. U bleef verder werken en nam in januari 2020 ontslag (CGVS, p.19). Ook uw echtgenote bleef nog geruime tijd werken nadat jullie waren bedreigd in november (CGVS, p.18-19). Pas op 07 januari 2020 werden aan de leden van uw gezin de paspoorten uitgereikt zonder dewelke ze geen reis naar Europa konden ondernemen. U verkocht uw auto en boekte de tickets waarmee u op 11 februari 2020 het land hebt verlaten.

Een laatste punt dat uw beweerd vrees ondergraaft is de vaststelling dat er sinds december 2019 niets meer is gebeurd in verband met uw problemen (CGVS, p.11,20; CGVS vrouw, p.10,15). In heel de periode van november tot februari ging u overigens ook nog enkele keren per week terug naar jullie vorige adres, maar u verbleef er niet permanent (CGVS, p.11). Het is evenwel vreemd dat uw voortgezette aanwezigheid in Cali geen reactie meer uitlokte. Verder woont er in Cali nog altijd familie van u (CGVS, p.8) en van uw schoonfamilie (CGVS vrouw, p.7), en hebt u nog steeds contact met uw collega's van de kerk (CGVS, p.9) die de woning ter beschikking stelde (CGVS, p.19) waar jullie verbleven op het ogenblik dat jullie werden bedreigd. Er is dan ook geen enkele indicatie dat er in Colombia iemand naar jullie op zoek zou zijn, wat helpt verklaren waarom uw echtgenote er ook geen probleem in ziet dat ze op Facebook publiekelijk heeft bekend gemaakt dat jullie momenteel in Beveren wonen (CGVS, p.15), en dat u zelf ook aan uw vrienden hebt verteld dat jullie in België wonen nu, hetgeen toch enigszins onvoorzichtig lijkt omdat jullie zeggen te vrezen dat onbekenden jullie naar het leven staan zonder dat jullie weten waarom.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten en identiteitskaarten tonen slechts jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Ook de geboorteaktes bevestigen de samenstelling van jullie familie, maar hebben inhoudelijk geen enkele band met de door u beweerd vrees.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook

gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, LLAf, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Cali (Colombia) op (...) 1981 maar werd ingeschreven in het burgerlijk register van het dorp Dagua, waar uw familie woonde. Vanaf 1999 woonde, werkte en studeerde u in Cali. U combineerde uw studies met een job als leerkracht. U bent sinds 1994 getrouwd met JGR (CG-nummer xx/xxx en O.V.-nummer xxx) en jullie hebben samen twee minderjarige kinderen, die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner JGR (zie ook hieronder):

"[...]."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

"[...] "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen "48/3, 48/, 48/6 en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel". Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Een eerste onderdeel van hun middel heeft betrekking op de vluchtelingenstatus. Verzoekers stellen dat ze door onbekenden bedreigd werden in hun land van herkomst wegens de activiteiten van verzoeker als pastor in het dorp Cisneros alwaar hij verdacht werd van spionage voor de overheid. Verzoekers stellen dat ze wegens de bedreigingen verhuisd zijn, maar dat de bedreigingen opnieuw begonnen zijn toen ze in Cali waren. Verzoekers voeren aan dat hun vrees voor vervolging is gebaseerd op hun politieke overtuiging en derhalve valt onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker werd immers verdacht van collaboratie met de overheid. Na een korte theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ze geen effectieve bescherming op lange termijn kunnen verwachten tegen vervolgingen of daden van ernstige schade die ze vrezen in geval van terugkeer. Om dit te staven citeren verzoekers uit OSAR « Colombie : violences policières et protection de l'État », 15 juli 2020, p.7.

De verzoekende partijen menen dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Zij menen, op basis van hun verklaringen, ten eerste dat ze een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hen het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Ze stellen dat ze verklaringen bij DVZ en bij het CGVS afgelegd hebben die geen essentiële tegenstrijdigheden bevatten. Ze hebben ook een vrij gedetailleerd relaas gegeven van alle feiten, met het precieze datum van elke gebeurtenis. Rekening houdend de verklaringen en de objectieve informatie, zou er nog onduidelijkheden bestaan, menen verzoekers dat hen het voordeel van twijfel moet toegekend worden.

Verzoekers stellen dat verzoeker eerst twee jaren in Cisneros verbleven heeft, namelijk van 2010 tot 2012. Daarna werd hij naar Dagua gestuurd. Tot 2016 had hij geen contact met Cisneros en de inwoners. Dan kwam verzoeker terug naar Cisneros, maar slechts een à twee keren per week en slechts voor zijn werk. Volgens verzoekers kan er dus niet worden besloten dat verzoeker zo bekend in het dorp was dat de bendes niet aannamen dat hij niet met de overheid werkte. Het feit dat verzoeker oorspronkelijk van Cisneros is, is volgens hen geen bepalende factor, des te meer dat de ouders en de tante daar niet meer woonden op het moment van de problemen. Met betrekking tot het feit dat de andere leden van de gebedsgroep geen problemen hadden, stellen verzoekers dat ze slechts veronderstellingen kunnen maken omdat de bende geen duidelijke uitleg gegeven heeft. Verzoekers vermoeden dat er een verband is met de verschillende aanhoudingen die het leger verricht heeft in de regio. Verzoekers benadrukken dat hun aankomst in Cisneros werd gevolgd door een bijzonder intense activiteit van het leger, en ze vermoeden dat de bendes daar een verband hebben gezien. Verzoekers stellen dat ze geen bewijs van dit vermoeden kunnen neerleggen, maar benadrukken dat hun verklaringen toch aannemelijk zijn. Verzoekers stellen ook dat het aannemelijk is, dat hij geen idee heeft wie ze eigenlijk vrezen in Colombia. Dit trachten verzoekers te staven aan de hand van een citaat uit een rapport. Verzoeker stelt ook dat Cisneros een klein dorp is alwaar iedereen alles over de criminele activiteiten wist. In principe is het dus gemakkelijk voor verzoeker om informatie te verzamelen.

Vervolgens stellen verzoekers dat: *“Dit zou uitleggen waarom hij specifiek werd verdacht, aangezien de andere leden van de kerk al meerdere jaren in het dorp aanwezig waren of afkomstig eruit waren, ze kenden elkaar, dat hun aankomst niet overeen komt met een aantal aanhoudingen, en dat, integendeel tot verzoekers, maakten ze niet heen-en-weer tussen Cisneros en Dagua of een andere stad. Het is dus aannemelijk dat ze dachten dat slechts verzoeker in contact met de overheden was.*

Omdat hij dacht dat hij persoonlijk werd gevisieerd, heeft hij de andere kerkleden niet op de hoogte gebracht van de bedreigingen. Op geen enkele moment in het gesprek, hebben de bendeleden immers gezegd dat verzoeker uit een groep zou deel uitmaken. Ook al zou het inderdaad oordeelkundig zijn geweest de andere leden van de kerk in te lichten, dan nog kan de beslissing van verzoeker niet volstaan om de geloofwaardigheid van de feiten in twijfel te trekken, aangezien verzoeker, voor de bovenstaande redenen, ervan overtuigd was dat het alleen hem betrof.

Uit angst en omdat ze slechts 24 uren had gekregen, besloten ze te vertrekken en geen hulp te zoeken bij de politie. Ze vreesden immers geen onmiddellijke effectieve bescherming te krijgen - onmiddellijk verhuizen en daarna een eventuele oplossing te zoeken, lijkt het makkelijker.

Verzoekers besloten dus Dagua te verlaten en naar Palmira te gaan waar zijn broer woont en waar hij tijdelijk kon verblijven en tot dat ze een nieuw werk konden vinden. Uit angst gingen de schoonbroer van verzoeker en de echtgenoot van zijn schoonzus hun spullen halen in Dagua.

Verzoeker was dus bijzonder voorzichtig. Ze verbleven in Palmira ongeveer drie maanden voordat ze naar Cali verhuisden.

In juni 2019, dus ongeveer een jaar naar de problemen, kreeg verzoeker een spraakbericht. De verwerende partij vindt het vreemd dat hun belagers kennelijk meer dan een jaar alle belangstelling voor hen hadden verloren. Verzoeker ging niet ermee; hij is van mening dat ze waarschijnlijk geen problemen hadden gedurende een jaar omdat de bendes niet wisten waar ze waren. De conclusie van het CGVS is overhaast en houdt geen rekening met andere aannemelijke uitleggingen. Hoe hebben ze verzoeker teruggevonden, kan verzoeker geen uitlegging geven. Dan verwerende partij merkt op dat verzoekers hadden gedaan wat er hen was opgedragen en dat de bendes als gevolg geen belang in dergelijke bedreigingen hadden. Verzoeker wijst erop dat dit juist het probleem is. en dus het reden waarom ze zijn vertrokken - omdat het gedrag van de bendes niet echt kan worden voorgezien. Het kan niet door de verzoekers worden verklaard dat zij de redenen kennen die bendes ertoe hebben gebracht zich te gedragen zoals zij hebben gedaan, maar verzoeker wenst te benadrukken dat het zo gebeurt in Colombia, en dat veel gebeurtenissen zonder uitleggingen gebeuren. De beoordeling van het CGVS is te subjectief.

Wat betreft de benadering in november 2019, wenst de verzoekende partij te benadrukken dat ze precies en nauwkeurige verklaringen hebben afgelegd. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de notities van hun persoonlijke onderhoud, alsook de hieronder uitleggingen over het feit dat ze niet de politie op het moment zelf hebben opgebeld.

Na de problemen van november 2019 besloten verzoeker uit Colombia te vertrekken. Van december tot hun vertrek ontmoetten ze geen problemen, niet omdat niemand op zoek naar hen was, maar omdat ze naar de moeder van verzoekster gingen wonen en namen voorzorgmaatregelen. Opnieuw is een tijd nodig voor de bende om hen te kunnen vinden, wat kan uitleggen waarom zij geen problemen tussen december en februari hadden. Verzoeker ging nog op een sporadische manier naar hun huis om hun spullen te kunnen meenemen.

Omdat zeetrokken waren, vermoedt hij dat hun huis niet onder bewaking was en hij lukte voor een tijdje niet te worden opgemerkt. Integendeel tot wat wordt door de verwerende partij beweerd, moet er hier worden opgemerkt dat verzoeker uiteindelijk well werd opgemerkt omdat hij in december 2019 een overlijd bloemenkrans bij zijn werk kreeg.

Sinds hun aankomst in België, voelden verzoekers zich veilig. Het argument van het CGVS volgens het welke het onvoorzichtig zou zijn publiek te maken dat ze nu in België wonen, kan niet worden gevolgd. Er is immers weinig kans dat die bendeleden naar België komen om een moord te plegen. De grief van het CGVS is in dit verband ongegrond.

Het relaas van verzoekers is, integendeel tot wat de verwerende partij beweert, well aannemelijk. De grieven van het CGVS zijn niet genoeg om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van hun verklaringen."

Verzoekers stellen dat ondanks hun angst ze toch twee keren naar het parket gegaan zijn om bescherming te krijgen. Ze geven aan dat ze niet wisten wat te doen, want ze wilden niet opnieuw verhuizen. Verzoekers vervolgen dat op 18 juni 2019 verzoeker naar de politie gegaan is, en dan naar het parket omdat de politie hem naar het parket verwees om een klacht in te dienen. De verzoekende partijen stellen dat deze verklaringen door de stukken in het administratief dossier bevestigd worden. Verzoekers benadrukken dat verzoeker met het audiobericht naar het parket is gegaan. Ze betreuren dat een vergissing gebeurd is in de vertaling van de verklaringen van verzoeker of tenminste een misverstand aangaande het audiobericht. Het parket was echter niet geïnteresseerd in het audiobericht, want de politieman achtte het niet noodzakelijk. Verzoekers vervolgen dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werden met deze mogelijke incoherentie, waardoor ze niet de gelegenheid hebben gekregen om uit te leggen wat door de protection officer als een tegenstrijdigheid, incoherentie of tekortkoming werd beschouwd. Het feit dat deze kennelijk tegenstrijdigheid of omissie wordt gebruikt om een grief te rechtvaardigen maakt de beslissing dus onregelmatig. Verzoekers stellen dat ze het niet nodig achtten om een advocaat te raadplegen omdat de klacht werd aangenomen, zij bescherming en adviezen kregen van de politie. Verzoekers meenden dat het parket hen zou laten weten wat ze dienden te doen. Ze stellen dat: *"Opnieuw, zelfs als het inderdaad oordeelkundig zou zijn geweest iemand te raadplegen, dan nog kan de beslissing van verzoeker niet volstaan om de geloofwaardigheid van de feiten in twijfel te trekken, onafhankelijk van hun opleidingsniveau."* Ze vervolgen dat ze op 5 augustus 2019 een brief van het parket hebben gekregen waarin meegedeeld werd dat hun klacht gearchiveerd werd. Ze vervolgen dat: *"Verzoeker betreurt dat hij niet duidelijk de eerste keer beantwoorde toen de PO hem over de huidige stand van zijn zaak vroeg. Hij was blijkbaar in zijn gedachten verloren over het feit dat de autoriteiten niet effectief zijn in Colombia. Maar hij benadrukt dat hij niet van plan was het vraag te ontwijken en dat hij well op de hoogte was van de stand van zijn zaak."*

Volgens het CGVS is het helemaal niet aannemelijk dat verzoeker klaagde over het feit dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar uw belagers, maar dat hij op geen enkele manier reageerde nadat de beslissing van archivering aan hem werd meegedeeld. Echter, zoals verzoeker heeft uitgelegd, is het parket en de politie vaak ineffektieve in Colombia (NPO, pp. 15-16): "[...] De verklaringen van verzoeker zijn bevestigd door de beschikbare objectieve informatie (zie supra).

Als gevolg, dacht hij niet dat iemand dit zou kunnen veranderen en werd niet geadviseerd dit te doen door het parket. Hij beperkt zich tot de uitvoering van de voorzorgsmaatregelen aanbevolen aan hem.

Toen ze opnieuw in november 2019 werden bedreigd, was verzoeker niet thuis. Het is verzoekster die de deur heeft geopend en met de bendeleden heeft gesproken. Daarna verlieten ze en verzoekster kon dan verzoeker opbellen. Omdat ze in shock was, vroeg verzoeker haar naar haar moeder te gaan. De conclusie van het CGVS volgens het welke uit het gedrag van verzoekers een passiviteit spreekt, is te strikte en houdt geen rekening met de emotionele toestand van verzoekster op het moment. Verzoeker belde dan de politie niet omdat het nutteloos zou zijn geweest, aangezien het bendeleden vertrokken waren en er was als zodanig geen spoedgeval meer. Hij ging echter de volgende dag naar het parket om een nieuwe klacht in te dienen. Het CGVS kan als gevolg niet worden gevolgd toen hij schrijft dat "duidelijk blijkt dat u geen volwaardige poging hebt ondernomen om bescherming te krijgen na de door u beweerde feiten". Verzoeker ging immers naar het politiekantoor om dergelijke bescherming te krijgen.

Verzoeker bevestigt dat hij de volgende dag, dus het 27.11.2019, naar het parket ging waar hij een klacht heeft ingediend. Toen hij naar het parket deze twee keer ging, vroeg hij over zijn eerste klacht. Het CGVS vindt het merkwaardig dat verzoeker informeerde naar hoe het stond met het onderzoek van zijn eerste klacht omdat hij immers maanden eerder al bericht had ontvangen dat die zaak was geklasseerd en had daar niets ondernomen. Verzoeker betwist deze interpretatie van de feiten. Immers, volgens het administratieve dossier, werd zijn klacht gearchiveerd op basis van artikel 79 c.p.p." Hierna citeren verzoekers artikel 79 c.p.p.. Op basis van het citaat van voormeld artikel stellen ze dat nieuwe feiten of bewijzen een invloed hebben op de behandeling van een klacht. Het is dus wel aannemelijk dat

verzoeker dergelijke vraag heeft gesteld, des te meer daar hij geen juridische kennis heeft. Hierop concluderen verzoekers dat de conclusie van de verwerende partij dat het gedrag van verzoeker onlogisch is, ongegrond is.

Voorts stellen verzoekers dat de fout in de document met betrekking tot de datum en de identiteit van één van de belagers een fout is van het openbaar ministerie en dat het document wel bewijswaarde heeft. Verzoekers trachten uiteen te zetten dat het een loutere vergissing betreft, die de bewijswaarde ervan niet aantast. Voorts betogen verzoekers dat: *“Verzoekende partij is van mening dat het CGVS ten minste dezelfde onderzoek als voor de klacht van juni 2019 zou hebben moeten gedaan om te besluiten of verzoeker wel een klacht heeft ingediend in november 2019.*

De verzoekende partij is dus van mening dat verzoekers documenten hebben neergelegd die hun relaas ondersteunen, en die een beging van bewijs vormen van de geloofwaardigheid van hun relaas. Hun verklaringen zijn coherent, aannemelijk en passen met de veiligheidscontext in Colombia. Het CGVS is te strikte in de appreciatie van hun gedrag.”

Met betrekking tot hun vertrek uit Cali, en dan uit Colombia zetten verzoekers uiteen dat: *“ Volgens de verzoekende partij, zijn de verschillende opmerkingen van het CGVS niet draagkrachtig.*

Zoals verzoeker heeft uitgelegd, na de feiten van november 2019, uit angst verhuisden ze naar de moeder van verzoekster. Op het moment zelf was het de enige oplossing. Verzoekers hebben actieve proberen een ander werk te vinden. Met kinderen, konden ze immers niet zich veroorloven zonder werk in een stad te zijn waar ze geen familie netwerk hadden (NPO, p. 17). Voor deze reden, ondanks hun angst, besloten ze in Cali te verblijven. Ze nemen echter een aantal voorzorgmaatregelen (NPO, p. 19). Het CGVS houdt niet genoeg rekening met deze punt alsook de socio-economische situatie in Colombia. Op dat moment besloten ze nog niet het land te verlaten gezien de emotionele moeilijkheid van dergelijke beslissing.

Dan kreeg verzoeker de rouwkrans op zijn werk, voordat ze de tijd hadden om in een andere deel van Colombia zich te vestigen. Dit was de aanleiding om uit Colombia te vertrekken, in plaats van elders in Colombia zich te vestigen. Zoals uitgelegd, vreesden ze dat hun belagers hen zou terugvinden – ze hadden hen immers teruggevonden in Cali en, met die rouwkrans, hadden de dreigementen een te ernstig proportie genomen om nog een risico te blijven lopen door in Colombia te blijven (NPO, p. 15):

[...] Het risico is niet slechts hypothetische gezien de nieuwe bedreigingen dat ze in 2019 kregen (NPO, p.11):

[...]

Het CGVS verwijt verzoekers dat ze niet meteen actie om dit vertrek mogelijk te maken. Echter is dergelijke reis niet goedkoop en verzoekers moesten geld verzamelen. Het nam ongeveer een maand om de paspoorten te regelen en de auto te verkopen. Dan hadden ze genoeg geld om vliegtuigsticketen te kopen voor de hele familie. De eerste vlucht dat ze konden betalen, was mi-februari.

De conclusie van het CGVS is te strikte en houdt geen rekening met de moeilijkheden om dergelijke reis te plannen.”

Een tweede onderdeel van hun middel heeft betrekking op de subsidiaire beschermingsstatus, en meer bepaald op de veiligheidssituatie in Colombia. Nadat verzoekers eerst een theoretische uiteenzetting hebben gegeven over het begrip “internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Verzoekers stellen dat volgens verschillende bronnen niet kan worden uitgesloten dat in Colombia sprake is van een intern gewapend conflict. Ook stellen verzoekers dat dit niet wordt betwist door de verwerende partij. In dit verband benadrukken verzoekers dat ze afkomstig zijn uit Valle de Cauca, en dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat er aldaar verschillende strijdende partijen aanwezig zijn. Voorts is de controle door de regering slechts gering in het departement Valle del Cauca. Om dit te staven citeren verzoekers uit de COI Focus “Colombia-veiligheidssituatie” van 27 juli 2020, p. 15 en 31. Ze vervolgen dat hierbij ook burgers slachtoffer zijn. In dit verband citeren ze uit “USDOS, “Annual report on human rights in 2020 – Colombia”, Amnesty International “Colombia 2020”, UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia. HCR/EG/COL/15/01, September 2015. pblz. 31-33, de COI Focus « Colombia - Veiligheidssituatie », 27 juli 2020. blz. 44., OSAR. « Colombie : violences policières et protection de l'État », 15 juli 2020. pp.4-5, Human Rights Watch. « World Report 2021 - Colombia : Events of 2020. Vervolgens zetten verzoekers uiteen dat tegen dit specifieke geweld ook geen effectieve bescherming is. Zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict kunnen, cumulatief of onafhankelijk van elkaar vervolging uitmaken. Tot slot stellen verzoekers dat: *“Als men de veiligheidssituatie in Colombia analyseert is het immers duidelijk dat er ernstige veiligheidsproblemen zijn en dat de verzoeker die terugkeert naar Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreigingen zou lopen.*

De aard van het geweld betekent immers dat iedereen er op elk moment aan kan worden blootgesteld. Al deze elementen bevestigen dat Colombia een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers (zie supra).

Verzoekers tonen bijgevolg dat ze een serieus risico lopen van ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in hun land van herkomst, in het bijzonder in hun regio van herkomst.

IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaat en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen."

2.3. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR-richtlijnen "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 (stuk 3);
- de COI Focus "Colombia – veiligheidssituatie" van 13 november 2019, p. 7, 18, 33 en 46 (stuk 4);
- de COI Focus "Colombia – veiligheidssituatie" van 27 juli 2020, p. 15, 23, 29, 31 en 44 (stuk 5);
- het rapport "World report 2021 – Colombia: Events of 2020" van Human Rights Watch (stuk 6);
- het rapport "Annual report on human rights in 2020 – Colombia" van USDOS (stuk 7);
- het rapport "Colombia 2020" van Amnesty International (stuk 8);
- het rapport "Colombie: violences policières et protection de l'État" van 15 juli 2020 van OSAR (stuk 9).

3. De verwerende partij maakt op 13 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door bendeleden die hen eerder bedreigd hebben.

Voor de samenvatting van verzoekers' vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

7.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): hun paspoorten en de paspoorten van hun kinderen, hun identiteitskaarten, de identiteitskaart van hun zoon, de geboorteaktes van de kinderen, een kopie van een klacht bij het parket van 18 juni 2019, een kopie van een brief waarin de rechten en plichten van slachtoffers bij het ontvangen van aangiftes zijn, een kopie van een aanvraag voor politiebescherming van 18 juni 2019, een kopie van een lijst met aanbevelingen voor de eigen veiligheid, een kopie van een brief van het parket van 5 augustus 2019, en een kopie van een aanvraagformulier voor preventieve veiligheidsmaatregelen door de nationale politie van 19 december 2019.

7.3. De paspoorten, de identiteitskaarten en de geboorteakten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

De verzoekende partijen leggen ook een kopie van een klacht neer die zij op 18 juni 2019 ingediend hebben. Zowel uit de klacht zelf als uit de verklaringen blijkt dat deze klacht werd ingediend nadat verzoeker via WhatsApp een stembericht had ontvangen van een nummer dat hij niet kende. In dit bericht werd verzoeker beledigd en bedreigd. De klacht bij het parket is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Noch uit de klacht noch uit de verklaringen van verzoeker blijkt van welk nummer het bericht werd verstuurd. De klacht bevat ook geen transcriptie van het bericht. Op basis van de klacht zelf kan niet opgemaakt worden of de 'ontvanger van de aangifte' het bericht gehoord heeft. Daarenboven blijkt uit de brief van 5 augustus 2019 dat de zaak op 31 juli 2019 afgesloten werd. Ook uit de opzoeken van de verwerende partij zoals opgenomen in map 7 van het administratief dossier blijkt dat voormelde klacht niet langer actief wordt onderzocht. Aldus blijkt dat de klacht niet werd bevestigd door de instantie die ze noteerde. De kopie van de brief met betrekking tot de rechten en plichten van slachtoffers bij het ontvangen van aangiftes, betreft een standaarddocument die geen betrekking heeft op de vluchtmotieven van verzoekers. Uit de kopie van de aanvraag voor politiebescherming van 18 juni 2019 blijkt dat verzoeker om politiebescherming vraagt, maar op basis van dit document kan niet opgemaakt worden welk gevolg hieraan werd gegeven. De kopie van de lijst met aanbevelingen voor de eigen veiligheid betreft een standaarddocument dat aan verzoeker werd uitgereikt in navolging van zijn klacht op 18 juni 2019 bij het parket.

In het aanvraagformulier voor preventieve veiligheidsmaatregelen door de nationale politie wordt in het algemeen aangegeven dat verzoekers het slachtoffer werden van gedragingen die in strijd zijn met het samenleven, en die zijn veiligheid en rust beïnvloeden en verstoren ten gevolge van *“bedreigingen met als bedoeling fysieke schade te berokkenen aan personen op om het even welke manier (agressief en intimiderend taalgebruik),” “Achtervolgingen, intimidaties, pestgedrag (in zijn woning, zijn werkplaats of andere publieke of privéplekken)”*. Voorts wordt er gepreciseerd dat de doodsb bedreigingen geuit werden door onbekenden, dat ze hebben aangegeven het hele gezin te zullen vermoorden en dat het voorts om dezelfde personen zou gaan die hen jaren geleden verplicht hebben om te verhuizen van de gemeente Dagua. Tot slot wordt er aangegeven dat ze deze feiten bij het nationaal Openbaar Ministerie hebben aangegeven. Voormeld document heeft slechts een zeer geringe bewijswaarde daar het wederom op basis van de verklaringen van verzoeker werd opgesteld. Enkel op basis daarvan kan niet worden

geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verder betreffen het zeer algemene en summiere verklaringen. In het aanvraagformulier heeft men het over "personen" die doodsb bedreigingen geuit hebben, terwijl verzoekers heden verklaren dat het om 2 personen gingen. Daarenboven stellen verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud dat het om andere personen gaan (notities persoonlijk onderhoud [NPO] verzoeker, p.15), dan de personen die hen de eerste keer bedreigd hebben, terwijl in het aanvraagformulier geschreven staat dat het om dezelfde personen gaat. In de bestreden beslissingen wordt bovendien terecht gemotiveerd dat: *"Deze brief waarin beschermingsmaatregelen worden gevraagd omdat onbekenden u en uw gezin met de dood bedreigden bevat namelijk twee verschillende data: boven staat dat het document werd uitgegeven op 27 november 2019, maar de datum waarop het document werd ingevuld is blijkbaar 19 december 2019, meer dan drie weken nadat de feiten zich volgens u hadden afgespeeld. Het spreekt boekdelen over de door u beweemde vrees dat u zo lang zou hebben getalmd om bescherming te zoeken. Voorts bevat het document waarin melding wordt gemaakt van dreigementen geuit door onbekende personen ook de volledige naam en vermoedelijke verblijfplaats van een van de daders, een persoon die jullie op geen enkel ogenblik hebben vernoemd tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat jullie de identiteit van een verdacht of beschuldigde aan het parket zouden hebben meegedeeld werd evenmin door jullie vermeld."* In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het een materiële vergissing betreft die aan de opsteller van de akte dient toegeschreven te worden. Met dit betoog gaan verzoekers voorbij aan het gegeven dat in het aanvraagformulier verder ook een dader wordt geïdentificeerd waarover verzoekers geenszins hebben gesproken. Bijgevolg kan er slechts een beperkte bewijswaarde aan het document worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.4. Wat de vluchtmotieven van verzoekers betreft blijkt uit een lezing van de bestreden beslissingen dat:

- (i) verzoekers geen idee hebben wie ze eigenlijk vrezen in Colombia.
- (ii) verzoekers in maart 2018 overhaast vertrokken zijn uit Dagua nadat ze werden bedreigd door drie onbekende mannen, die hen ervan beschuldigden informanten te zijn voor de overheid die inlichtingen kwamen verzamelen in Cisneros (NPO verzoeker, p.10,14; NPO verzoekster, p.11). Echter, kan er niet ingezien worden dat verzoekers van spionage werden verdacht, aangezien ze bekenden waren in het dorp Cisneros daar
 - (a) verzoeker reeds enkele jaren eerder als pastoor had gewerkt (NPO verzoeker, p.5,10);
 - (b) verzoekster afkomstig is van datzelfde dorp en er lange tijd familie had wonen (NPO verzoekster, p.4,11,14).;
 - (c) verzoekers Cisneros beschrijven als een gehucht waar iedereen alles van elkaar weet, tot aan de criminele activiteiten toe (NPO verzoeker, p.12).
- (iii) indien er daadwerkelijk loze beschuldigingen van spionage tegen verzoeker werden geuit, het dan is het weer weinig plausibel dat de leden van de gebedsgroep met wie verzoeker geregeld afsprak in Cisneros hierdoor nooit enige problemen hebben gekend (NPO verzoeker, p.12,13) daar
 - (a) verzoekers niet meer in Cisneros woonden aldus voor alle informatie die zij zagezegd doorgaven aan de Colombiaanse overheid afhankelijk geweest zijn van wat ze te weten kwamen tijdens hun bezoeken aan Cisneros. Dat in die omstandigheden het weinig waarschijnlijk is dat een criminele bende die werkelijk geloofde dat verzoekers een dubbele agenda hadden voor hun reizen naar Cisneros en toch alleen tegen verzoekers zou optreden en niet tegen de mensen met wie ze omgingen, past dan ook niet in een logisch geheel.
- (iv) de reactie op deze beweemde bedreigingen weinig aannemelijk daar
 - (a) ze geen hulp of bescherming zochten nadat ze hier bedreigd werden;
 - (b) ze een smoesje verzonnen om aan verzoekers werkgevers binnen de kerk uit te leggen waarom verzoeker van de ene dag op de andere Dagua had verlaten;
 - (c) uit hun verklaringen blijkt dat de gebedsgroep in Cisneros door een criminele bende werd beschouwd als een dekmantel voor een spionagenetwerk van de overheid, is bijzonder vreemd dat verzoekers het veiliger vonden om geen ruchtbaarheid te geven aan de hele zaak dan om hun

geloofsgenoten en kerkgemeenschap te waarschuwen dat ze in het vizier waren gekomen van gewapende misdadigers. De lokale pastoor die de gebedsgroep overnam (NPO verzoeker, p.13) en de parochieleden bleven aldus in het ongewisse over het gevaar dat ze liepen. Verzoekers verklaren weliswaar dat de problemen enkel met hen te maken hadden, maar kunnen dit niet toelichten.

- (v) verzoekers onmiddellijk gevolg hebben gegeven aan de voorgehouden bedreiging, binnen de 24 uur uit Cisneros vertrokken zijn en nooit meer teruggekeerd zijn (NPO verzoeker, p.14).
- (vi) verzoekers gedurende meer dan een jaar geen problemen gekend hebben en in Cali weer de draad van hun leven hebben opgenomen.
- (vii) de bedreiging van 16 juni 2019 via een spraakbericht op WhatsApp (NPO verzoeker, p.10; NPO verzoekster, p.9) niet logisch is daar
 - (a) verzoekers gevolg hadden gegeven en uit Dagua vertrokken waren en nooit meer teruggekeerd zijn naar Cisneros;
 - (b) verzoekers geen enkel idee hebben waarom ze in juni 2019 plots opnieuw bedreigd werden (NPO verzoeker, p.14; NPO verzoekster, p.12);
 - (c) hun belagers kennelijk meer dan een jaar alle belangstelling voor verzoekers verloren hadden, en zonder aanwijsbare reden opnieuw naar hen op zoek zijn gegaan in juni 2019. Uit verzoekers' verklaringen blijkt niet welk belang ze daarbij hadden, en dat ze integendeel op die manier de aandacht op zichzelf vestigden (NPO verzoeker, p.10).
- (ix) verzoeker het audiobericht waarin ze werden bedreigd ook niet heeft laten zien of horen bij zijn aangifte en evenmin liet verzoeker weten van welk nummer het bericht afkomstig was, want dat leek hem allemaal "niet noodzakelijk" (NPO verzoeker, p.13). Verzoeker heeft zelf het bericht an sich gewist, waarmee hij het enige bewijsmateriaal vernielde.
- (x) verzoekers ook nooit hebben aangedrongen op een onderzoek naar hun belagers.
- (xi) verzoekers op de hoogte werden gebracht van het feit dat het parket zich niet langer met hun klacht ging bezig houden, maar dit niet zelf ter sprake brachten tijdens hun relaas, en ook niet aanhaalden wanneer er vragen werden gesteld over het onderzoek dat al dan niet werd gevoerd.
- (xii) uit verzoekers' houding een passiviteit en desinteresse blijkt die zich moeilijk laat rijmen met een oprechte vrees daar
 - (a) het belangrijkste voor hen was dat ze bescherming zouden krijgen van de politie, of op zijn minst advies over wat ze moest doen in deze situatie (NPO verzoeker, p.13-14,16,17,18; NPO verzoekster, p.12) en dat de politie hen de nummers had gegeven die ze moesten bellen als er iets gebeurde (NPO verzoeker, p.16), maar dat ze hiervan geen gebruik hebben gemaakt toen er op 26 november 2019 twee mannen aan de deur stonden die verzoekster bedreigden (NPO verzoeker, p.16; NPO verzoekster, p.13,14);
 - (b) verzoekster ook geen begin van uitleg kan geven waarom ze deze logische stap niet gezet heeft, behalve dat ze veel angst had (NPO verzoekster, p.13-14);
 - (c) verzoekster ook aangeeft dat ze niet wilden dat de politie erbij betrokken zou worden, want dat dan zouden de belagers nog sneller handelen (NPO verzoekster, p. 16-17).
- (xiii) verzoekers niet een volwaardige poging hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen na de door hen beweerde feiten daar de Colombiaanse overheid hen slechts kan helpen als verzoekers hen op de hoogte brengt van alle relevante feiten.
- (xiv) er een aantal inconsistenties zijn met betrekking tot het document van de klacht die op 27 november 2019 ingediend werd.
- (xv) verzoekers enerzijds verklaard hebben dat ze na de gebeurtenissen van november uit Cali wilden vertrekken, maar anderzijds dat dit om "werkgerelateerde redenen" niet mogelijk was (NPO verzoeker, p.16-17), doch hebben verzoekers wederom hun werkgever niet op de hoogte gebracht van de situatie. En hebben ze het slechts eenmaal gevraagd.
- (xvi) verzoekers ook niet tijdelijk elders een veilig onderkomen gezocht hebben.
- (xvii) louter een algemene en vage verwijzing naar de veiligheidssituatie in hun herkomstland niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.
- (xviii) het gegeven dat de naam van verzoeker in 2002 op een lijst van de "autodefensas" stond, en dat hij daarom noodgedwongen een overplaatsing moest krijgen van zijn werkgever op zich geen actuele vrees aantoonde daar er sindsdien geen problemen meer voorgedaan.
- (xix) verzoekers verklaren in de eerste helft van december 2019 de beslissing te hebben genomen om Colombia te verlaten (NPO verzoeker, p.11), maar niet meteen actie hebben ondernomen om te vertrekken.
- (xx) er sinds december 2019 niets meer is gebeurd in verband met hun problemen (NPO verzoeker, p.11,20; NPO verzoekster, p.10,15), alhoewel verzoeker in de periode van november tot februari nog enkele keren per week terug naar hun vorige adres ging, in Cali is blijven wonen en er heden nog steeds familie in Cali woont.

- (xxi) er geen enkele indicatie is dat er in Colombia iemand naar hen op zoek zou zijn, wat helpt verklaren waarom verzoekster op Facebook publiekelijk heeft bekend gemaakt dat zij momenteel in Beveren wonen (NPO verzoekster, p.15), en dat verzoeker zelf ook aan zijn vrienden heeft verteld dat ze in België wonen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van hun vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten.

Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift betogen dat ze gedurende een bepaalde periode geen contact meer hadden met de bewoners van Cisneros en dat hun familieleden er ook niet meer woonden waardoor er niet zo maar kan besloten worden dat ze zo bekend waren met het dorp zodat er dient uitgesloten te worden dat ze door de bendes verdacht werden van samenwerking met de overheid, wijst de Raad erop dat op het ogenblik van de voorgehouden beschuldiging door de bendeleden dat ze informatie aan de overheid hebben gegeven, verzoekers sinds twee jaar opnieuw in het dorp werkzaam waren alhoewel ze er niet woonden. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker sinds 2016 één à twee keer per week naar het dorp Cisneros kwam voor zijn werk. Soms kwam verzoekster ook mee (NPO verzoeker, p.10). Verzoekers preciseren noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in hun verzoekschrift welke "bijzondere intense activiteiten van het leger" ze precies bedoelen en op welke wijze de bendes in Cisneros hiervan nadeel ondervonden hebben. Verzoekers beperken zich tot algemene en vage verklaringen (NPO verzoeker, p.12-13). Volgens hun verklaringen is het pas in maart 2018 dat verzoeker door de bendeleden van spionage voor de overheid beschuldigd werd. Bijgevolg geruime tijd nadat verzoeker opnieuw in het dorp werkzaam was. Door niet te preciseren of te verduidelijken naar welke activiteiten van het leger ze verwijzen, kunnen verzoekers niet zonder meer gevolgd worden dat hun aankomst in het dorp gevolgd werd door een aantal aanhoudingen, daar verzoeker reeds sinds 2016 opnieuw in het dorp werkte en tevens een oude bekende was, daar hij er voordien reeds gewoond had. Voorts wordt in de bestreden beslissingen geenszins betwist dat op het ogenblik van de voorgehouden bedreigingen door de bendeleden de ouders en tante van verzoekster niet meer in het dorp woonden.

Waar verzoekers stellen dat de andere leden van de gebedsgroep al meerdere jaren in het dorp aanwezig waren of afkomstig uit het dorp, elkaar kenden en dat ze niet heen-en-weer reisden zoals verzoekers, berust dit op blote bewering van verzoekers die op generlei wijze gestaafd wordt. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekers geenszins dat zij op enige wijze door de andere leden van de gebedsgroep als buitenstaanders werden aanzien of dat er een argwaan is.

Verzoekers erkennen in het verzoekschrift dat in het verzoekschrift misschien oordeelkundig (beter?) was geweest om de andere leden van de gebedsgroep in te lichten, maar dat het gegeven dat zij dit niet gedaan hebben niet tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven mag leiden. In dit verband wijst de Raad erop dat dit niet motief niet op zich staat, maar samen dient gelezen te worden met de andere motieven van de bestreden beslissingen. De motivering van de bestreden beslissingen dient als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers' verklaringen.

Voorts argumenteren verzoekers in het verzoekschrift dat de bendeleden hen waarschijnlijk pas in juni 2019 opnieuw hebben bedreigd daar ze hen niet eerder gevonden hadden, nu ze verhuisd waren. In dit verband wijst de Raad erop dat uit hun verklaringen niet blijkt dat er een aanleiding was om hen op te zoeken en opnieuw te bedreigen, daar verzoekers direct gevolg hebben gegeven aan de voorgehouden bedreigingen van bendeleden en Cisneros en Dagua verlaten hebben. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat verzoekers een huis hadden in Dagua, maar dat ze dit huis verkocht hebben toen ze in Cali waren (NPO, p.7). Aldus hadden verzoekers geen bezittingen meer in Dagua en hebben hiermee ook duidelijk hun intentie kenbaar gemaakt dat ze niet meer naar Dagua en Cisneros zouden terugkeren, zoals geëist door de bendeleden.

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat verzoeker het audiobERICHT aan het parket wou laten zien, maar dat zij niet geïnteresseerd waren. Verzoeker vermoedt dat het parket het niet noodzakelijk achtte, waardoor hij dacht dat het niet noodzakelijk was. Deze uitleg raakt kant noch wal, daar dit bericht het enige bewijsdocument was dat aantoonde dat ze bedreigd werden en het nummer misschien toeliet om de belagers op te sporen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker het niet aan het parket heeft laten zien omdat zij het niet gevraagd heeft (NPO verzoeker, p.13). In zoverre verzoekers laten gelden dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet werden geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden. Voorgaande bevinding betreft geen tegenstrijdigheid. En zelfs dan nog, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Los daarvan wijst de Raad erop dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, maar *in casu* niet overtuigen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat ze wel op de hoogte waren dat de klacht gearchiveerd was en verzoeker dit ook uitdrukkelijk gezegd heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat toen hem de eerste keer naar de stand van zaken van het onderzoek gevraagd werd in verband met de klacht van juni 2019 verzoeker geantwoord heeft dat “daar onderzoeken ze niks” (NPO verzoeker, p.13). Op de vraag of hij gevraagd heeft of ze een onderzoek wouden willen voeren, antwoordt verzoeker dat *“wat ik deed was advies gaan inwinnen wat ik moest doen, ze zeiden me dat de politie ging waken over mijn veiligheid, ik heb er niet aan gedacht, het parket voert onderzoek uit als er doden vallen, daarvoor niet. Ik heb het ook niet gezegd, wat ik deed was advies, bijstand vragen.”* (NPO, verzoeker, p.14). In het licht van deze verklaringen wordt in de bestreden beslissingen bijgevolg op goede gronden gemotiveerd dat: *“Daarmee ontwijkt u eigenlijk de vraag. Dit klemmt des te meer nu uit de vertalingen blijkt dat er tussen de door u neergelegde documenten een brief van het parket dd. 05 augustus 2019 zit, waarin u wordt meegedeeld dat uw klacht is gearchiveerd.”* Het is inderdaad pas verder in het persoonlijk onderhoud dat verzoeker aanhaalt dat hij bij zijn tweede klacht aanhaalt dat de oorspronkelijke klacht gearchiveerd werd (NPO verzoeker, p.18). Hierbij refereert verzoeker ook niet naar de brief die hij hieromtrent heeft gekregen, maar stelt dat ze hem dit bij het indienen van zijn tweede klacht hebben meegedeeld.

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat verzoekster in november 2019 nadat ze bij hen thuis bedreigd werd in shock was en nadat ze haar man had opgebeld, naar het huis van haar moeder gegaan is. In deze gaan verzoekers voorbij aan het gegeven dat de politie hen nummers had gegeven die ze konden bellen als er iets gebeurde (NPO verzoeker, p.16), doch hebben noch verzoeker noch verzoekster van deze noodnummers gebruik gemaakt toen er op 26 november 2019 twee mannen aan hun deur stonden die hen bedreigden (NPO verzoeker, p.16; NPO verzoekster, p.13-14). Verzoekster kan ook niet uitleggen waarom ze geen gebruik gemaakt heeft van deze noodnummers nadat ze bedreigd werd. Ze stelt enkel dat ze angst had (NPO verzoekster, p.13-14). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat het politiebureau zelfs dicht bij hun huis was. Verzoeker heeft daarentegen verklaard dat hij niet wilde dat de politie erbij betrokken zou worden, want dat hun belagers nog sneller zouden handelen indien ze ontdekten dat er een onderzoek naar hen werd gevoerd (NPO verzoeker, p.16-17). Verzoeker verklaart evenwel niet waarom hij dan wel de volgende dag naar de politie gegaan is. Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas en voorgehouden vrijs.

In hun verzoekschrift citeren verzoekers artikel 79 c.p.p en geven aan dat nieuwe feiten of bewijzen een invloed kunnen hebben op de behandeling van de klacht, maar nergens uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij hebben aangedrongen op de heropening van hun oorspronkelijke klacht.

Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat een dergelijke vlucht uit Colombia niet goedkoop is, dat ze daarom eerst geld moesten inzamelen door de auto te verkopen en dat ze paspoorten dienden te regelen, wijst de raad erop dat dit betoog geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, alhoewel verzoekers voorhouden dat ze naar de moeder van verzoekster verhuisd zijn, zijn ze blijven werken, verzoeker ging nog regelmatig naar hun eigen woning en de moeder van verzoekster woonde eveneens in Cali, waardoor verzoekers ondanks de voorgehouden bedreigingen in Cali gebleven zijn. Ondanks al deze elementen en in voortgezet verblijf in Cali hebben verzoekers na de voorgehouden bedreigingen van november 2019, geen problemen meer ondervonden.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en niet in staat de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

7.5. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas inzake bedreigingen door bendeleden en hun vrees voor vervolging. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben gehad, aannemelijk te maken. Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in Columbia geen bescherming kunnen krijgen.

7.7. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op 13 september 2021 actualiseert de verwerende partij de beschikbare landeninformatie. De verwerende partij legt de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 neer.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van

Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict (eigen onderlijning).

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (–massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekers afkomstig zijn, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu woonden en werkten verzoekers sinds 2018 in de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in de grootstad Cali worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia. In deze stad is er geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de mate waarin het geweld in Cali mogelijk is gelieerd aan het gewapend conflict in het departement Valle de Cauca is verder slechts gering en indirect. In zoverre het geweld verband houdt met het gewapend conflict op het platteland in het departement Valle del Cauca betreft het onder meer 'politiek' geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. De veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali wordt gekenmerkt door gemeenschappelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Het geweld dat aanwezig is in de stad Cali kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het aanwezige geweld in de stad Cali is verder, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard. Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, hetgeen verzoekers ook lijken aan te geven in hun verzoekschrift. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund en ligt in dezelfde lijn. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, haar regio van herkomst, een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg is de vraag naar een effectieve bescherming tegen ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in dit geval niet aan de orde.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *“Op 28 december 2020 liet u via mail enkele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het administratief dossier. Naast enkele correcties aan de schrijfwijze van eigennamen bevatten deze commentaren in het Spaans. Zoals u evenwel is uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2) schrijft de wet voor dat u eventuele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud in een van de Belgische landstalen bezorgt, in dit geval het Nederlands. Bijgevolg kunnen deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale procedure.”*

Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

10. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel is opgegeven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS